



Дружина тръгва, отива ...

И ние с нея. Една мечта, която битува в съзнанието ми няколко години – нашето училище да участва в националния поход „По стъпките на Ботевата чета“, успя да се осъществи с помощта на съмишленици сред учениците и достатъчно лудите ентузиастични – техните родители.

„По стъпките на Ботевата чета“ е поход, който тази година се организира за 76-ти път и целта на който е да се извърви пътя на четата на Воеводата, преминала от Козлодуй до последната им голяма битка на връх Околчица над Враца и лобното място на Христо Ботев в подножието му. Това е поход-поклонение към святото дело за свобода, към безкористното себеотдаване на идеята някой друг да бъде свободен и щастлив, към самоотвержеността на тези повече от 170 души, хвърлили се в неизвестното.

Походът е едноседмичен и завършва с тържественото честване на връх Околчица на 2 юни сред воя на сирените. Тази година в него се включиха над 1600 участници. Нашата скромна група – Мила Пеева и Стефан Тошевски, които долетяха от Виена, Стефан Фотев, техен бивш съученик, понастоящем в България и аз, Женислава Делчева, учителят им по история и география, се присъединихме в сряда вечерта и си тръгнахме в събота на обяд.

Не знаехме какво ни очаква. Но го очаквахме с вълнение.

Пристигнахме в търговната навечер на 29 май заедно с багажа в разтегаемия сякаш Фолксваген на приятелката ми Галя, в полето до гробищния парк на село Борован. Тъкмо беше спряло да вали – кал до уши, небето оловно аха да падне отгоре ни, а лагерът огромен – палатки, автобуси, коли, шатри ... Организаторите ни, главният комендант на похода Евгени Филипов и помощниците му Краси и Данчо, ни взеха под крилото си на минутата – помогнаха с опъването на палатките и ни обясниха кое как се случва. Хапнахме и легнахме. Колко сме спали тази първа вечер ние си знаем. На сутринта бяхме бодри и готови да видим за какво става въпрос.

Организацията е желязна. За да може да се придвижи колоната от лагер в лагер всички трябва да са много стриктни – ставане в 5.30, събиране на багажа, закуска, и тръгване в 7-7.30 различните дни. Пропускам „тоалета“, може да си го представите – походни тоалетни и миене на лице и зъби с шише вода до палатката (това последното много се хареса на децата 😊).

Наредихме се напред в колоната. Пред нас и зад нас огромни групи, всяка с тениски на училището или туристическия клуб, от който идва и знамена, знамена – български, ботевски, училищни... Ние също бяхме подготвени с тениски на нашето училище „Св. св. Кирил и Методий“ – Виена.

Тръгваме, вървим с бързо и стегнато темпо. Цялото село е на улиците, през които минаваме, снимат, махат и поздравяват. Знамената се веят, групите пеят и декларираат. Неописуемо усещане е да си част от цялата тази шумотевица, в гърдите ми напират и радост, и гордост, а в очите ми избухва влага. Излизаме на шосето, полицаи се грижат за безпрепятствения път на колоната, а коли и камиони надуват клаксони.



Споменах за стихчетата на групите – всяка си има собствен репертоар, стиховете се извикват от един човек, а след това в мощен хор се повтарят от останалите. Това са забавни стихчета за училището и града, откъдето идват, или патриотични възгласи за героите и свободата. Не устояхме на изкушението, измислихме си и ние стихче:

От Виена идваме
В поход да участваме
Примерът на Ботев с нас
Окрилява всеки час
През полета и гори
Пламъкът във нас искри
Преклоняваме глави
Пред геройски подвизи
Леви-десни път вървим
Няма да се уморим

Преди да влезем в някое село, ни посреща делегация – момичета в носии ни черпят с питки с шарена сол. С нас върви и специалист от РИМ Враца, групата спира на важни места, където има беседа какво и как се е случило с Ботевата чета.

Всеки ден организаторите са предвидили различни мероприятия – отборни игри, теглене на въже, вечер на талантите с танци и песни, представени от различните групи, литературно четене.

Давам гумата на моите спътници с техните впечатления:

Мила: „За мен този поход беше съвсем ново и уникално преживяване. Беше много възнуващо да мина по същите пътеки, по които е ходила Ботевата чета, да чета откъси от книгата „Христо Ботев – опит за биография“ на Захари Стоянов, да викам в хор мотивиращи думи, да дишам въздуха на моята родина, да се разхождам в хладните гори, да опозная по-добре съучениците ми от българското училище... За пръв път дори имах възможността да оценя бързия душ и вкусната храна след дългия поход.

Най-интересното нещо, което научих, беше легендата за името „Милин камък“, където моя съименничка Мила се хвърлила от 15-метровата скала, само за да не се даде на пашата на Вилаета Махмуд бей.

За съжаление не успях да присъствам на финалната тържествена част от похода, тъй като трябваше да отпътувам за Виена един ден преди края му. Това ме кара отсега да си мечтая как догодина ще дойда пак, за да бъда част от това събитие и уникално преживяване!“

Стефан Тошевски: „Впечатлен съм от организацията на цялото събитие и как толкова много хора съумяват да се стиковат, за да премине всичко гладко и приятно. Хареса ми духа на всички участници и мотивацията им да са част от събитието. Много от групите имаха заучени песни, бойни викове и носеха знамена. Хората през населените места, където минавахме, ни поздравяваха сърдечно и ни подкрепяха. Много ми хареса програмата на пътуването, включваща училищните и фолклорни мероприятия, спортните игри, беседите и разказите за Ботев и четата му.



Преживяване за мен беше и нощуването сред природата на палатки, дотогава не бях спал на открито. Освен това бях с възможно най-готината компания!“

Стефан Фотев: „Подготвихме се за този ден седмици и много се вълнувах. Беше много мотивиращо да вървиш с хора около теб, които имат една и съща цел, да почетат и да се поклонят пред героите. Особено интересно ми беше, когато се качихме на Милин Камък и там ни разказаха историята на Ботевата чета и на тяхната първа голяма битка. Цялото приключение ще остави дълбок спомен у мен като се надявам да успея да извървя целия поход.“

Мислейки за похода, осъзнавам, че това не е само **поход-поклонение**. Това е и **поход-изкупление**. Опит да изкупим вината си към Ботев и неговите другари, които след смъртта на воевода се пръскат в различни посоки, много от тях предадени от сънародниците си, които са дошли да освободят. Това е и **поход-откровение**, време да погледнем вътре в себе си и да потърсим Ботевото. Онзи гързък пламък, който разбутва статуквото, не понася робството на духа и който е способен да направи от всекиго герой.

Бих желала да благодаря на г-жа Върбинка Борисова от Областната управа във Враца, която изтърпя всичките ми обаждания и въпроси и която осъществи безпрепятственото включване на малката ни група. Отново на главния комендант Евгени Филипов и заместниците му Краси и Данчо. На Галя за превоза и разказите от времето, когато тя самата е участвала в похода, на съпруга ми, който подкрепя всички мои идеи и помага за тяхното осъществяване, на родителите на Мила и Стефан - Иван Пеев и Антония Тошевска, които промениха служебните си графици, за да могат да долетят с децата в София и разбира се, на Мила, Стефан и Стефан, които се гмурнаха в неизвестното с вълнение и ентузиазъм!

Оставям прекрасните ни снимки да онагледят разказа за това вълнуващо приключение.



Тръгваме!



Първата ни спирка – площадът на с.

Борован



Момчетата разпъват

палатките за първи път.



по време на почивка



По път и



обозначен



Пътят е добре



Колоната се вие на влизане в с. Баница



Милин камък



Атмосфера



На връщане. Секунди преди

походниците да потънат в дълбок сън 😊